

VICTORY STORM

**EL MEU
GERENT
TEMPORAL**

El Meu Gerent Temporal VICTORY STORM

Autor: Victory Storm Traducció de José Mª Solé Editorial: Tektime
Copyright © 2025 Victory Storm

El Codi de la propietat intel·lectual prohibeix la còpia o reproducció destinada a un ús col·lectiu. Tota representació o reproducció integral o parcial feta per a qualsevol propòsit, sense el consentiment de l'autor, o dels seus drethavents o causahavents, és il·lícita i constitueix una falsificació, segons els termes legals L.335-2 i següents del Codi de la propietat intel·lectual

1

Set anys mes tard

"Quina depressió, va sospirar Breanna, angoixada, mentre tornava a mirar la sala d'exposició mig buida.

— Luigi em va dir que si continuava així ell hauria de tancar i tornar a Itàlia. Les vendes han baixat, els clients cada cop són menys i hi ha massa despeses, va afegir Lexie preocupada. No puc perdre aquesta feina. Tinc un fill per criar i un exmarit que em paga una pensió alimentària amb compta gotes.

— El mateix per a mi. Visc sola i no m'imagino tornar a casa dels meus pares", vaig xiuxiuejar, ansiosa davant la idea de no cobrar i em trobo sota el fort foc de la meva mare que encara no havia acceptat que jo era vegana, o del meu pare que encara no m'havia perdonat haver abandonat la universitat i escollit la independència a través d'aquesta feina com a venedora en una botiga de decoració.

Tenia vint-i-sis anys i no vivia la vida que havia somiat. Quan era més petita, veia dones de vint-i-cinc anys com a professionals realitzades, feliçment casades, potser embarassades del seu primer fill.

M'havia imaginat una vida plena i meravellosa, no trobar-me a un pas d'estar a l'atur, vivint sola en un estudi amb dos gats de carrer que em feien servir com a propietària, proporcionant-los menjar i refugi segons les seves necessitats o el clima.

Fins i tot la meva vida amorosa no em va donar cap alleujament perquè no podia gestionar una relació sense equivocar-me o fer mal.

I les meves amigues... La Hope treballava tot el dia i encara vivia amb la seva tia, mentre l'Arianna estava casada i cada cop tenia menys temps per a mi.

Vaig sospirar amargament.

"No et preocupis! Jo sóc l'encarregat de portar la botiga! Laetitia va cridar des del nostre darrere. Acabo de signar un contracte per moblar una casa de camp victoriana sencera amb vistes al mar al West Hill , ens va informar, botonant-se acuradament la brusa, que deixava al descobert uns centímetres quadrats d'estómac pla i súper bronzejat i un escot baix.

— Deixa'm endevinar: el teu client és solter!" Breanna va suposar que, com la resta de nosaltres, ara estava familiaritzada amb els mètodes per acostar-se a la nostra parella, que sempre utilitzava el seu cos per tancar tractes.

En aquell moment, estava segura que Breanna es preguntava si era l'estómac pla de Laetitia o el sostenidor de quart el que li havia agradat a l'home, perquè sovint es queixava del seu físic en forma de pera amb espatlles estretes, pit microscòpic, però prou malucs i cuixes.

També es preguntava què li trobava de bonic el seu marit, amb qui feia onze anys casada.

"Separat, amb dos fills. Té una casa a Rye i un apartament a Londres, però recentment va comprar una casa aquí, per els caps de setmana. És gerent del banc i aquesta nit sortirem a prendre un aperitiu. Et fa res si marxo mitja hora abans? Em cobriràs amb Luigi.

— No serà necessari. Saps que et perdona per tot ", va xiular Lexie, molesta pel favoritisme del cap, cap a la seva estimada, que sempre va aconseguir tancar les millors vendes del mes.

Tots l'odiàvem i no va fer res per amagar el seu orgull.

"Ho sé, va riure Laetitia satisfeta.

— Jo també, me'n vaig una mica abans, va afegir la Patricia, l'última empleada contractada mentre anava a fer un cafè al darrere. En Benny em porta a *Delizia's* aquesta nit!

— Una altre cop? vaig preguntar, massa envejosa romandre en silenci. Aquest restaurant era el millor i el més car de la ciutat. Les crítiques eren increïbles i jo també hi havia volgut anar sempre, però els preus no eren assequibles amb el meu sou. La Patricia va tenir la gran sort de tenir un nuvi tan simpàtic i ric que va poder convidar-la a sopar en aquest luxós lloc.

— Sí, Benny faria qualsevol cosa per mi. Fa cinc anys que tenim una relació i vivim junts. Som un i ell només vol la meva felicitat. No és adorable?

—Sí", vaig xiuxiuejar, sufocant un gemec d'autocompassió.

La Patricia era dos anys més gran que jo, però a la meua edat ja havia aconseguit coses que només podia somiar.

"Publicaré totes les fotos del sopar a Instagram aquesta nit. No te les perdis!"

Com puc perdre el teu sopar perfecte amb l'home perfecte, sabent que passaré la propera hora picant api per drenar els meus excés de líquids (com tu ho fas als descansos) i plorant per la meua vida solitària?

"Tens pensat treballar avui o quedar-te aquí xerrant? Potser t'agradaria que et porti un cafè i galetes?" va retreure l'Ivan, el venedor més antic de la sala d'exposicions, que era un apassionat d'Autocad i de les cuines modulars.

Jo vaig evitar dir-li que ja havia pres dos cafès i vaig buidar el paquet d'Oreo que havia portat.

"Ivan, no hi ha clients! Mira, l'habitació està buida", va assenyalar la Lexie.

— Això no et dóna dret a quedar-te aquí sense fer res! Li vaig dir a Luigi que eliminés el personal, però és massa feble per fer-ho i tu te'n aprofites."

Com és habitual, va esclatar una baralla entre l'Ivan i la Lexie en un instant. Només la intervenció de Didier, l'arquitecte que va dissenyar les habitacions dels nens, va aconseguir resoldre el conflicte.

Ell estava tan acostumat al soroll i als crits de la seva zona, sempre plena de nens animats i agitats, que ja no va dubtar davant una baralla.

Jo havia pensat que la seva feina no li agradava gens, però un cop em va confessar que s'havia promès, després d'un mes de feina, de no tenir fills. Fins i tot estava disposat a fer-se una vasectomia.

Com si la sala de descans del personal no estigués prou plena, va arribar Dylan, des del seu caminar semblant a una model fins al seu físic tan musculós que els seus vestits ajustats deixaven poc a la imaginació.

Amb indiferència, em va posar un braç al voltant de les espatlles.

"Ei, petita, no tindries unes Oreo? Tinc un d'aquests desitjos..."

— Els he acabat.

— Fins i tot el paquet de reserva?

— Aquest mel vas agafar aquest fa dos dies.

— I no heu pensat a comprar-ne un altre?" em va retreure amb aquell aire de seductor inveterat que em feia girar el cap i em molestava alhora.

Estava a punt de dir-li que estava cansat de les seves demandes quan es va allunyar per posar un braç al coll de la Lexie.

"Anem a fumar, amor?"

— Si ets tu qui ofereix, Lexie li va respondre secament qui es va desfer d'aquest xuclador.

— He oblidat els cigarrets a casa.

— Com sempre.

— Vinga, amor.

— Vas a donar el *tesor* a una altra persona, es clar?

— Déu meu, que molesta que pots ser!"

Guapo, gorrer i imbuït de si mateix!

Encara que jo era la seva *petita* Lexie el seu *tesor*, va romandre eternament solter i nosaltres vam ser els únics que vam entendre per què.

"Ves a mostrar-te a casa de Laetitia. Estic segura que tornaràs a dormir amb ella, ella et perdonarà per haver-la deixat l'últim cop, va dir la Lexie irritada.

— Només va passar un cop i gairebé ens van atrapar perquè el llit on vam follar és visible des de la finestra principal.

— No vas fallar! Et vaig atrapar jo, quan et vaig avisar trucant al vidre quan vaig anar a tancar la botiga, li vaig recordar, situant-me entre ell i la Lexie.

— Pensava que volies unir-te a nosaltres.

— No sóc aquest tipus de persona! En lloc de fer exercici, per què no comenceu amb alguns exercicis per mantenir vives les dues neurones que et queden?" em vaig deixar anar nerviosament mentre intentava no treure a la superfície els meus records d'adolescència, quan feia les coses tan malament que provocaven conseqüències catastròfiques per als qui m'envoltaven.

Havia destruït la carrera del meu ex pel meu comportament i, des d'aleshores, ja no m'havia permès fer qualsevol cosa imprudent o fora de línia. De rebel i excèntrica, m'havia convertit en una jove valenta, fiable i fins i tot avorrida.

"Què són les neurones?"

— Oh Déu meu, surt de la meva vista, si us plau!" Li vaig suplicar, allunyant-lo.

Estant tots presents, com de costum, hem preparat una nova gira de cafè per a tothom.

L'habitació estava buida. Només faltava Luigi, el director, i la seva filla

Stella que s'encarregava de la comptabilitat i les finances, però que en realitat mai no hi era i va utilitzar el seu càrrec per fer la llei i manar a tothom, encara que només tenia vint-i-dos anys i era la més jove del grup.

"Estic aprofitant aquest moment en què tots som aquí per dir-vos que vaig saber el què Pretén fer en Luigi amb aquesta botiga, ja que el seu comptable li va aconsellar que la tanqués", va dir l'Ivan, l'empleat de més edat i amic del director durant vint anys.

En un segon, jo, Lexie, Breanna, Laetitia, Patricia, Didier i Dylan vam quedar congelats de por.

"Com sabeu, Luigi és massa amable per enviar-nos a casa abans que ho hagi provat tot. Així que va demanar a un *gerent temporal*, una persona que vindrà aquí una estona per seguir la nostra feina i avaluar amb el seu equip quines mesures adoptar per evitar que el vaixell s'enfonsi.

— Segur que proposarà retallades al personal! s'inquieta Breanna.

— És probable. Per això serà fonamental treballar dur i tancar el màxim de vendes possible.

— I si no podem fer-ho?

— Llavors, *Moduli Arredi* tancarà a finals d'any. Vaig sentir a Luigi dir-li a la seva filla."

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>